

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 maja 2015r. (data wpływu) skierowanym przeciwko pozwanemu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w G., powódka (...) Spółka Jawna P. M. w P. wniosła o:

- 1) ustalenie nieistnienia obowiązku powoda zapłaty pozwanemu wynagrodzenia z tytułu realizacji umowy o roboty budowlane z dnia 27 listopada 2014 r.,
- 2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa,

a także o:

- 3) przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny budownictwa i posadzkarstwa na okoliczność:
  - istnienia wad wykonanej przez pozwanego posadzki, rodzaju wad posadzki i powierzchni, na której poszczególne rodzaje wad występują,
  - stopnia, w jakim wynagrodzenie pozwanego winno ulec obniżeniu w stosunku do wynagrodzenia umówionego, w związku z istnieniem wad posadzki, przy uwzględnieniu, że pozwanemu należy się wynagrodzenie jedynie za roboty należycie wykonane,
  - wysokości szkody, jaką poniósł powód w związku z nienależytym wykonaniem przez pozwanego posadzki, tj. wysokości kosztów usunięcia wad posadzki, w tym kosztów skucia części posadzki nienadającej się do użytku oraz wywiezienia gruzu, jak i kosztów usunięcia innych wad posadzki w części nie wymagającej skucia,
  - istnienia uszkodzeń ścian powstałych przy wykonywaniu przez pozwanego posadzki, rodzaju uszkodzeń i powierzchni, na której poszczególne rodzaje uszkodzeń występują a także powierzchni ścian pomalowanych przez pozwanego na inny kolor niż pierwotne pokrycie,
  - wysokości szkody, jaką poniósł powód w związku z uszkodzeniami ścian i ich pomalowaniem na inny kolor niż pierwotnie, tj. wysokości kosztów usunięcia uszkodzeń ścian i ich przemalowania.

Uzasadniając interes prawny w wytoczeniu powództwa, powód wskazał, że stan niepewności co do istnienia i wysokości zobowiązania powoda wynikającego z umowy o roboty budowlane, który jest tym bardziej uciążliwy, że powód wystawił pozwanemu weksel in blanco jako zabezpieczenie zapłaty wynagrodzenia z tytułu realizacji umowy z dnia 27.11.2014 r. Interes prawny powoda do wystąpienia z niniejszym powództwem jest zatem w pełni uzasadniony (pozew k. 2-7 akt).

Pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w G. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował istnienie po stronie powoda interesu prawnego w wytoczeniu takiego powództwa, podniósł zarzut nieistnienia wiarygodności przedstawionych do potrącenia z wiarygodnością pozwanej spółki, zarzut bezskuteczności oświadczenia powoda o odstąpieniu od umowy, zarzut braku właściwego umocowania pełnomocnika powoda do składania oświadczeń mianowanych (odpowiedź na pozew k. 86-93 akt).

W piśmie procesowym z dnia 6 lipca 2015r. (data wpływu) powód podniósł, odnosząc się do zarzutu braku interesu prawnego w wytoczeniu powództwa, że ma (i wykazał już w pozwie) interes prawny w tym, aby Sąd z jego inicjatywy ustalił brak istnienia zobowiązania wobec pozwanego skoro pozwany, przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie,

nie pozwał powoda o zapłatę, w którym to postępowaniu powód mógłby podnosić zarzuty przeciwko twierdzeniom pozwanego. Pozwany nie może zakładać, że przez cały okres przedawnienia powód będzie oczekiwał na wytoczenie przez pozwanego powództwa o zapłatę w sytuacji, gdy wyłączną przyczynę częściowego odstąpienia od umowy stanowi zachowanie pozwanego, a nadto powód poniósł szkodę w związku z nienależytym wykonaniem umowy przez pozwanego. Gdyby nawet pozwany zwrócił powodowi weksel wraz z deklaracją wekslową zgodnie z § 5 ust. 2 lit. 1 umowy, nadal między stronami istniałby stan niepewności co do wzajemnych rozliczeń oraz możliwość pochodzenia przez pozwanego przed sądem bezzasadnych roszczeń o zapłatę w trybie „zwykłym”.

Powód podkreślił, że jest zainteresowany tym, aby zostało przeprowadzone postępowanie dowodowe z oględzinami i badaniami przez biegłego nieprawidłowo wykonanej posadzki i zabrudzonych ścian oraz na tej podstawie rozstrzygnięty spór między stronami co do istnienia obowiązku zapłaty. Powód zamierza bowiem w miarę możliwości jak najszybciej wykonać prace polegające na usunięciu szkód, gdyż obecnie nie ma możliwości korzystania ze swojego obiektu (pismo procesowe powoda k. 139-142 akt).

Na rozprawie w dniu 9 listopada 2015r. poprzedzającej wyrokowanie, strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie (stanowisko stron w protokole rozprawy k. 168 czas 00:00:52-00:01:49).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 27 listopada 2014 r. strony zawarły umowę, na podstawie której pozwany zobowiązał się do wykonania posadzki betonowej przemysłowej utwardzonej powierzchniowo, zgodnie z ofertą wykonawcy stanowiącą załącznik nr 1 do umowy.

Z mocy § 8 ust. 5 zawartej przez strony umowy o roboty budowlane, w przypadku odstąpienia przez zamawiającego od umowy, wykonawcy należy się wynagrodzenie jedynie za roboty należycie wykonane. Powód na zabezpieczenie roszczeń pozwanego o wynagrodzenie z tej umowy wystawił weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową (dowód: umowa z dnia 17.11.2014 r. wraz z załącznikiem k. 1-12, oferta k. 13-14 akt, kopia weksla k. 63-64 akt).

W dniach 15.12.2014r. oraz 18.12.2014 r. dokonano częściowych odbiorów robót. W trakcie tych odbiorów strona powodowa zgłosiła wykonawcy występowanie wad w posadzce (dowód: protokół odbioru częściowego z dnia 15.12.2014 r., protokół odbioru częściowego z dnia 18.12.2014 r. k. 15-16 akt).

Odnotowano fakt istnienia wad posadzki w dzienniku budowy (dowód: wyciąg z dziennika budowy k. 21 akt).

O wadach posadzki powód informował pozwanego, również w mailu z dnia 19.01.2015 r., w dwóch mailach z dnia 26 stycznia 2015 r. oraz w mailu z dnia 29.01.2015 r. (dowód: wymiana korespondencji mailowej z dnia 29.01.2015, 26.01.2015 r. oraz 19.01.2015 r. k. 17-20 akt).

Dnia 5.02.2015 r. powód wystosował do pozwanego wezwanie do usunięcia wad posadzki w terminie 14 dni od otrzymania wezwania pod rygorem odstąpienia od umowy. Powód wskazał także, że odstąpi od umowy, jeżeli pozwany nie przystąpi do naprawy posadzki w terminie 7 dni od otrzymania pisma. Powyższe pismo zostało do pozwanego wysłane zarówno listem poleconym jak i mailowo. Wiadomość e-mail pozwany odebrał dnia 5.02.2015 r., zaś list polecony dnia 9.02.2015 r. (dowód: wezwanie do usunięcia wad posadzki wraz z pełnomocnictwem i załącznikami, maile z wezwaniem i potwierdzeniem odbioru, potwierdzenie odbioru listu poleconego k. 23-36 akt).

Pozwany nie przystąpił do usuwania wad w terminie 7 dni od daty otrzymania przez niego wezwania. W dniu 13 lutego 2015r. powód odstąpił od umowy. Odstąpienie od umowy zostało do pozwanego przesłane zarówno listem poleconym jak i mailowo i dotarło do adresata. Wiadomość e-mail pozwany odebrał dnia 13 lutego 2015r., zaś list polecony dnia 16.02.2015 r. Dodatkowo pismo z odstąpieniem od umowy powód wysłał pozwanemu dnia 17.02.2015 r. Pismo to zostało przez pozwanego odebrane dnia 20.02.2015 r.

(dowód: pismo powoda z dnia 13.02.2015r. k. 37, mail z odstąpieniem od umowy z dnia 13 lutego 2015r. k. 38, dowód odbioru maili k. 39-41, potwierdzenie wysłania pisma z dnia 13 lutego 2015r. listem poleconym k. 42, wydruk ze

strony internetowej Poczty Polskiej - śledzenie przesyłek k. 43, pismo powoda z dnia 17.02.2015 r. k. 44, potwierdzenie odbioru listu poleconego z dnia 20.02.2015 r. k. 45).

Powód uznał, że w zaistniałym stanie rzeczy na skutek wadliwego wykonania przez pozwanego umowy poniósł szkodę . Ocenił, że na skutek wad około 53,36% posadzki musi zostać skucie, aby możliwe było położenie nowej posadzki i rozpoczęcie użytkowania piętra budynku. Skucie wykonanej posadzki i wywiezienie gruzu powód wycenił na kwotę 29.799,33 zł netto, będący jednocześnie wysokością poniesionej przez powoda szkody. Koszt i zakres prac naprawczych wycenił powołany przez powoda biegły. Powód uzyskał również informację od poszczególnych firm na temat kosztów tego rodzaju usługi np. oferta firmy (...) S. P. Żelbetowe na skucie 971,71 m² posadzki (23,00 zł x 971,71 m² = 22 349,33 zł), oferta firmy (...) Sp. Jawna na wynajem rękawa zsykowego na 7 dni (700 zł netto) oraz wywiezienie 90 m³ gruzu (15 x 450 zł = 6750 zł netto).

Pismem z dnia 9.04.2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 29.799,33 zł netto na jego rachunek bankowy w terminie do dnia 11 kwietnia 2015r. z tytułu poniesionej szkody- wadliwie wykonanej posadzki. Wezwanie powyższe pozostało bezskuteczne (dowód: pismo z dnia 9.04.2015 r. wraz z potwierdzeniem jego odbioru przez pozwanego 10.04.2015 r. k. 49-50 akt).

W piśmie z dnia 10 kwietnia 2015r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kolejnej kwoty 6 000 zł netto, jako kosztu usunięcia wad w pozostałej części posadzki tj. w jej 46,64%. Zapłata miała nastąpić do dnia 14 kwietnia 2015r. Wezwanie pozostało bezskuteczne (dowód: pismo z dnia 10.04.2015 r. wraz z potwierdzeniem jego odbioru przez pozwanego dnia 13.04.2015 r. k. 51-52 akt).

W kolejnym piśmie z dnia 15 kwietnia 2015r. powód poinformował pozwanego, że z mocy § 8 ust. 5 zawartej umowy o roboty budowlane z dnia 27.11.2014 r., należy się pozwanemu wynagrodzenie jedynie za roboty należycie wykonane. Wykonana przez pozwanego posadzka tylko w 46,64% nie nadaje się do skucia, a i ta część ma wady, których usunięcie, polegające na naprawie dylatacji i usunięciu spękań, stanowi koszt 6. 000 zł netto. Koszt ten stanowi jednocześnie wysokość wyrządzonej powodowi szkody w zakresie wykonania przez pozwanego wskazanej części posadzki. Wobec powyższego, 46,64% z kwoty 95.700,00 zł należnej pozwanemu według umowy za prawidłowe wykonanie całej posadzki, wynosi kwotę 44.634,48 zł, powód potrąca swoją wierzytelność w kwocie 6.000,00 zł z wierzytelnością pozwanego w kwocie 44. 634,48 zł do kwoty wierzytelności niższej. W wyniku niniejszego potrącenia należne pozwanemu wynagrodzenie za wykonanie 46,64% posadzki wynosi kwotę 38. 634,48 zł. Jednocześnie powód wskazał, że z powodu wadliwego wykonania przez pozwanego posadzki, powód poniósł szkodę polegającą na tym, że pozostaje on z posadzką która w 53,36% musi zostać skuta, aby możliwe było położenie nowej posadzki i rozpoczęcie użytkowania piętra budynku. Skucie 53,36% nienależycie wykonanej przez pozwanego posadzki i wywiezienie gruzu to koszt 29.799,33 zł netto, będący jednocześnie wysokością drugiej poniesionej przez powoda szkody. W związku z powyższym, powód potrącił przysługującą mu wierzytelność w kwocie 29.799,33 zł z wierzytelnością pozwanego w kwocie 38.634,48 zł. Powód poinformował pozwanego, że w wyniku dokonanych potrąceń należna pozwanemu kwota z tytułu wykonania wskazanej na wstępie umowy o roboty budowlane wynosi 8.835,15 zł (dowód: pismo powoda z dnia 15.04.2015 r. wraz z potwierdzeniem jego odbioru przez pozwanego dnia 17.04.2015 r. k. 53-54 akt).

Dodatkowo powód dokonał potrącenia przysługującej mu wierzytelności w kwocie 2.500 zł netto z wierzytelnością pozwanego.

Powód uznał, że przy wykonywaniu posadzki pozwany wyrządził powodowi szkodę w postaci uszkodzeń ścian i pomalowania ścian na inny kolor, niż były pierwotnie pokryte. O powyższym powód informował pozwanego w korespondencji mailowej i telefonicznej, w tym w mailu z dnia 9.12.2014 r., 10.12.2014. i 11.12.2014 r. Koszt, jaki powód musiał ponieść w związku ze zleceniem wykonania napraw (zeszlifowania, uzupełnienia szpachlą i ponownego pomalowania) wyniósł 1.500 zł netto; kwota ta została wyodrębniona przez wykonawcę robót w wycenie oraz uregulowana w ramach kwot zapłaconych tytułem należności z faktur nr (...)/W wystawionych przez Firmę (...). (dowód: korespondencja mailowa z dnia 9.12.2014 r. - 11.12.2014 r. w sprawie -szkodzenia ścian i kosztów naprawy

oraz malowania k. 55-57, wycena sporządzona przez Firmę (...) na 2500 zł netto k. 57, faktury VAT nr (...) z 2 potwierdzeniami przelewu k. 58-61, dokumentacja fotograficzna k. 65-71 akt).

Powód uznał, że ostatecznie w wyniku dokonanych potrąceń należna pozwanemu kwota z tytułu wykonania umowy o roboty budowlane wynosi 6.335,15 zł netto (44.634,48zł – 6.000zł – 29.799,33zł - 2500 zł netto), czyli 7.792,23 zł brutto. Dnia 30 kwietnia 2015 r. powód zapłacił pozwanemu kwotę 7.792,23 zł brutto. Wobec wyższego, powód uznał, że zobowiązanie powoda do zapłaty pozwanemu wynagrodzenia z tytułu wykonania umowy o roboty budowlane z dnia 27 listopada 2014 r. wygasło (dowód: potwierdzenie przelewu z dnia 30.04.2015 r. k. 62).

Pozwany nie uznał potrącenia i zażądał od powoda zapłaty 95% należności (dowód: okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Powództwo okazało się bezzasadne.

Odnosząc się do podstawy prawnej powództwa, należy wskazać, że zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Na podstawie art. 189 k.p.c. nie można żądać ustalenia stanu faktycznego lub faktu. Jak powszechnie przyjmuje się, dopuszczalne jest jednak ustalenie faktu mającego charakter prawotwórczy, jeżeli w istocie zmierza do ustalenia prawa lub stosunku prawnego (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 1998-06-25, III CKN 563/97 publ. Legalis).

Mając na uwadze treść pozwu, nie można przyjąć, że powodowa spółka żąda ustalenia prawa lub stosunku prawnego, a co najwyżej faktu, z którego wywodzi skutki prawne.

Dopuszczając zatem możliwość dochodzenia ustalenia tego rodzaju faktu- co może być sporne- do oceny Sądu pozostają dwie przesłanki merytoryczne: interes prawny oraz wykazanie prawdziwości twierdzeń powódki o tym, że taki fakt, który wywiera skutki prawne rzeczywiście istnieje.

Jak wynika z orzecznictwa Sąd Najwyższego, interes prawny, o którym mowa w przepisie art. 189 k.p.c., nie może być rozumiany subiektywnie, tj.

według odczucia powoda, ale obiektywnie, tj. na podstawie rozumnej oceny sytuacji, w której powód występuje z tego rodzaju powództwem. Interes prawny powoda musi być ponadto zgodny z prawem i zasadami współzycia społecznego, jak również z celem, któremu służy art. 189 k.p.c. (por. wyrok SN z dnia 28 listopada 2002r., II CKN 1047/00 LEX nr 75344).

Skuteczne powołanie się na interes prawny wymaga wykazania, że oczekiwane rozstrzygnięcie wywoła takie skutki w stosunkach między stronami, w następstwie których ich sytuacja prawna zostanie określona jednoznacznie i tym samym wyeliminowane zostanie, wynikające z błędnego przekonania co do przysługiwania powodowi określonych uprawnień, ryzyko naruszenia w przyszłości jego praw. W przypadku gdy dojdzie już do naruszenia prawa, w związku z którym powodowi służy roszczenie o świadczenie (danie, czynienie, zaniechanie, znoszenie), wyłączona jest możliwość skutecznego wystąpienia z powództwem o ustalenie, skoro sfera podlegająca ochronie jest w takiej sytuacji szersza, a rozstrzygnięcie o różnicy zdań w stanowiskach stron nabiera charakteru przesłankowego (por. wyrok SN II CKN 919/99 z dnia 15 marca 2002r. LEX nr 54376).

W orzecznictwie utrwalił się pogląd, zgodnie z którym interes prawny rozumieć należy jako obiektywnie występującą potrzebę ochrony sfery prawnej powoda, którego prawa zostały lub mogą zostać zagrożone, bądź też co do istnienia lub treści których występuje stan niepewności. Ocena interesu prawnego wymaga zindywidualizowanych, elastycznych kryteriów, uwzględniających celowościowe podstawy powództwa z art. 189 k.p.c. Jedną z przesłanek badanych przy rozważaniu celowości wykorzystania powództwa o ustalenie jest znaczenie, jakie wyrok ustalający wywarłby na sytuację prawną powoda.

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz doktrynie przyjmuje się, że interes prawny nie zachodzi z reguły, gdy zainteresowany może na innej drodze osiągnąć w pełni ochronę swoich praw.

O występowaniu interesu prawnego świadczy możliwość stanowczego zakończenia na tej drodze sporu, natomiast przeciwko jego istnieniu - możliwość uzyskania pełniejszej ochrony praw powoda w drodze innego powództwa (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6.6.1997r., II CKN 201/97, M. Prawn. 1998/2/3, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.1.1998r., II CKN 572/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5.10.2000r. II CKN 750/99 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29.3.2001r., I PKN 333/00, Prok. i Pr. 2002/2/43 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2002 r. IV CKN 769/00, OSNC 2003, Nr 1, poz. 13; z dnia 15 października 2002 r. II CKN 833/00, Lex nr 483288; z dnia 30 listopada 2005 r. III CK 277/05, Lex nr 346213; z dnia 2 lutego 2006 r. II CK 395/05, Lex nr 192028; z dnia 29 marca 2012 r., I CSK 325/11, Lex nr 1171285; czy z dnia 5 września 2012 r., IV CSK 589/11, Lex nr 1232242).

W jednym z najnowszych wyroków Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2015r. (VCSK 640/14) wskazano, że jeżeli powodowi przysługuje dalej idące powództwo o świadczenie, to w zasadzie nie ma on interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie stosunku prawnego lub prawa. Również wówczas, gdy przeciwko powodowi wytoczone zostało powództwo o świadczenie, mające podstawę w stosunku prawnym, co do którego twierdzi on, że nie istnieje, powód traci interes prawny w żądaniu ustalenia, jeżeli może w tamtym procesie podnieść taki zarzut jako niweczący roszczenie. Jednakże zasada ta nie ma charakteru bezwzględnego, bowiem niewątpliwie powód w takiej sytuacji nie traci interesu prawnego, jeżeli w jego interesie, niezwiązanym z wytoczonym przeciwko niemu powództwie o świadczenie, leży wykazanie, że stosunek prawny nie istnieje, a więc jeżeli wyrok w sprawie o świadczenie nie usunie niepewności w zakresie wszelkich skutków prawnych, jakie wynikają lub mogą wynikać w przyszłości ze stosunku prawnego, którego istnienie powód kwestionuje.

Innymi słowy interes prawny zachodzi, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni stronie powodowej ochronę jej prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości. Jak wskazał Sąd Najwyższy postępowanie cywilne oparte jest na założeniu, że realizacja praw na drodze sądowej powinna być celowa i możliwie prosta, udzielana bez mnożenia postępowań. Założenie to realizuje wymaganie wykazania interesu prawnego w wypadku żądania ustalenia istnienia (nieistnienia) stosunku prawnego lub prawa i przyjęcie jako zasady, że możliwość uzyskania skuteczniejszej ochrony w drodze innego powództwa podważa interes prawny w żądaniu ustalenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2013 r., sygn. III CSK 254/12).

Jak już wskazano, powództwo o ustalenie stosunku prawnego lub prawa może być uwzględnione wtedy, gdy spełnione są dwie przesłanki merytoryczne: interes prawny oraz wykazanie prawdziwości twierdzeń powoda o tym, że dany stosunek prawny lub prawo rzeczywiście istnieje. Pierwsza z tych przesłanek warunkuje określony skutek tego powództwa, decydując o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powoda. Wykazanie zaś istnienia drugiej z tych przesłanek decyduje o kwestii zasadności powództwa (por. wyrok SN z dnia 27.06.01r. II CKN 898/00 Lex 52613).

Odnosząc powyższe rozważania do przedmiotowej sprawy należy podnieść, że powódka w zaistniałym stanie faktycznym i prawnym nie ma interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie nieistnienia obowiązku powoda zapłaty pozwanemu wynagrodzenia z tytułu realizacji umowy o roboty budowlane z dnia 27 listopada 2014 r. Nie można pominąć, że wszystkie okoliczności faktyczne i twierdzenia pozwu sprowadzają się do odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, a dodatkowo skutecznego odstąpienia umowy o roboty budowlane (art. 491 k.c.), oraz skutecznego dokonania potrąceń wierzytelności powoda z wierzytelnością pozwanego (art. 498 k.c.).

Nie przesądzając o prawdziwości twierdzeń powoda o zakresie i wysokości szkody wywołanej działaniami pozwanego, należy podnieść, że pozwany kwestionuje prawidłowość dokonanych potrąceń, a więc i skuteczność oświadczeń

woli powoda w przedmiocie potrącenia kwot z tytułu naprawienia szkody z wierzytelnością pozwanego z tytułu wynagrodzenia za wykonane roboty. Skoro powód twierdzi, że należne są mu kwoty z powodu nienależytego wykonania umowy o roboty budowlane i poniesionej z tego tytułu szkody (art. 647 k.c. w zw. z art. 471 k.c.), to nic nie stoi na przeszkodzie wytoczeniu powództwa o świadczenie, czyli zapłatę przez pozwanego odszkodowania w celu pokrycia kosztów naprawienia szkody poniesionej nienależytym wykonaniem przez pozwanego zobowiązania. Powód zatem miałby szansę uzyskania pełniejszej ochrony swoich interesów, niż w niniejszym procesie. Powód uzyskalby określoną kwotę, a i rozstrzygnięcie sądu o odpowiedzialności odszkodowawczej wpłynęłoby niewątpliwie na ocenę zasadności ewentualnego domagania się w procesie o zapłatę wytoczonym przez (...) spółkę jawną- wynagrodzenia przez (...) w ramach powództwa wzajemnego o zapłatę lub zarzutu potrącenia z tego tytułu. Niweczyłoby również zasadność roszczeń pozwanego z weksła (zarzuty ze stosunku podstawowego). Powód musi również pamiętać o terminie przedawnienia swoich roszczeń, bowiem wytoczenie powództwa o ustalenie z takim żądaniem może nie wywołać zamierzonych skutków co do przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę.

Powyższa koncepcja dotyczy sytuacji, w której to powód byłby stroną inicjującą proces, do czego ma pełne prawo, skoro chce zlikwidować stan niepewności prawnej. Uboczne jedynie można wskazać, gdyż nie jest to podstawą rozstrzygnięcia, że ochrona interesów powoda jest gwarantowana również w ewentualnym procesie wszczętym z inicjatywy pozwanego, bowiem takie same okoliczności i zarzuty, jak w niniejszym procesie i ewentualnym procesie o zapłatę, powód mógłby podnieść w ramach powództwa wzajemnego i zarzutu potrącenia. Stan „oczekiwania” na inicjatywę procesową pozwanego również, nie może być traktowany jako faktycznie i prawnie niekorzystny dla powoda, bowiem zgodnie z art. 310 k.p.c. przed wszczęciem postępowania na wniosek, a w toku postępowania również z urzędu, można zabezpieczyć dowód, gdy zachodzi obawa, że jego przeprowadzenie stanie się niewykonalne lub zbyt utrudnione, albo gdy z innych przyczyn zachodzi potrzeba stwierdzenia istniejącego stanu rzeczy. Za dopuszczalne, w świetle literatury, uznaje się zabezpieczenie dowodów do celów każdego postępowania w sprawie cywilnej, bez względu na jego konkretny przedmiot, niezależnie od jego stadium, w tym również po prawomocnym zakończeniu procesu w celu wznowienia postępowania. Postępowanie zabezpieczające, poprzedzające postępowanie w sprawie głównej, może być wszczęte wyłącznie na wniosek uprawnionego podmiotu (potencjalnej strony, prokuratora, organizacji pozarządowej, cudzoziemca, z zastrzeżeniem art. 1119-1128 k.p.c.), a w toku procesu także z urzędu. Jednakże przyjmuje się w orzecznictwie, iż instytucja zabezpieczenia dowodów nie może służyć temu, by potencjalny powód miał tą drogą upewnić się co do swych szans w przyszłym procesie (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 26 lutego 1969 r., II CZ 6/69, OSNC 1969, nr 12, poz. 227). Ostateczna decyzja w przedmiocie zabezpieczenia dowodu należy do sądu, który w swej ocenie nie pozostaje związany żądaniem zawartym we wniosku uprawnionego podmiotu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi powoda jako stronę przegrywającą spór. Na koszty należne pozwanemu od powoda złożyła się opłata od pełnomocnictwa oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3600zł (§ 6 pkt 7 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

--
